

Prof. em. Mijo Korade (1947. – 2020.)

Mijo Korade bio je crkveni povjesničar, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, istraživač povijesti isusovačkoga reda u Hrvatskoj, hrvatskih misionara u Južnoj Americi tijekom 17. i 18. stoljeća te kulturne, znanstvene i vjerske povezanosti Hrvata s europskim zemljama.

Rodio se 11. rujna 1947. u Delkovcu kod Lobora (Mače, Hrvatsko zagorje) kao najmlađi od četiriju sinova u obitelji. Diplomirao je filozofiju (1971.) i teologiju (1975.) na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu.

Od 1975. do 1977. bio je vjeroučitelj u Osijeku. Magistrirao je (1980.) i doktorirao (1988.) na Fakultetu crkvene povijesti (Facoltà di storia ecclesiastica) Papinskoga sveučilišta Gregoriana u Rimu. Tema doktorata bila je *La 'Missione illirico-dalmata' dei gesuiti (1852–1900) – Svolgimento, metodo e risultati*. Na nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu predavao je povijest (1980. – 1982.), a potom je radio na Povijesnom zavodu Družbe Isusove (Institutum historicum S I, Istituto storico della Compagnia di Gesù) u Rimu (1981. – 1984.) kao urednik i autor za balkanske zemlje u izradi enciklopedijskoga djela *Diccionario de Historia de la Compañia de Jesús* (4 sveska, Roma – Madrid, 2001.). Bio je profesor crkvene povijesti na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu (1980. – 1981., 1988. – 1991.). Radio je i na Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu (1996. – 2007.), gdje je vodio projekte *Hrvatska latinistička historiografija* (od 1996.), *Historiografija hrvatskoga redovništva u 17. i 18. stoljeću* (od 2002.) i *Civilna Hrvatska ranoga novovjekovlja – politički, društveni i kulturni aspekti* (od 2005.). Bio je suosnivač i prvi pročelnik Hrvatskoga povijesnoga instituta u Beču gdje je radio (1991. – 1992.).

Na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu radio je od 1997. kao vanjski suradnik i stalni zaposlenik (2007. – 2017.), gdje je bio voditelj preddiplomskoga, diplomskoga i poslijediplomskoga doktorskoga studija povijesti. Predavao je više kolegija kao *Hrvatska latinistička historiografija*, *Povijest kršćanstva u Hrvata*, *Hrvatske kronike*, *Hrvatski putnici i putopisci od 16. – 19. st.*, *Istraživanje u hrvatskoj historiografiji 19. st.*, *Odnos Crkve i države*, *Poruka mira Marka Antonija de Dominisa i Ra-*

Foto: Fakultet hrvatskih studija

zvoj vjerske kulture u Hrvata u 19. st., Povijest školstva u Hrvata do 19. st.; Hrvatski pedagozi – prosvjetiteljstvo, Povijest redovništva, Vjerske sastavnice hrvatske kulture, Ideološki sukobi u Hrvatskoj 19. stoljeća, Velikani duha i pera, Kulturno-povijesna baština pavlina u Hrvatskoj, Isusovci, misije, mitovi i povijest. Godine 2006. izabran je u znanstveno zvanje znanstvenog savjetnika za polje povijesti u području humanističkih znanosti te u naslovnog redovitog profesora, a 2019. u počasno zvanje *professora emeritusa*. Bio je mentorom na izradi deset doktorskih radova.

Od godine 1982. do 1988. obnovio je i uređivao povijesni zbornik *Vrela i prinosi*, a bio je i glavnim urednikom časopisa *Gazophylacium* i *Tkalčić*. Priredio je drugi i treći svezak knjige *Isusovci i hrvatski narod* istaknutoga hrvatskog crkvenog povjesničara Miroslava Vanina. Objavio je više od sto znanstvenih i stručnih radova iz crkvene i kulturne povijesti te monografije „*La Missione illirico-dalmata“ dei gesuiti (1852–1900)* (Zagreb, 1989.); *Hrvatski isusovci – misionari* (Zagreb, 1991.), *Istraživači novih obzorja – djelovanje hrvatskih misionara i profesora od 16. do 20. stoljeća* (Zagreb, 2015.). Suautor je knjiga *Jesuits and Croatian Culture*, Zagreb 1992.) i *Paragvajaska pisma*. Priredio je za tisak i knjige *Ivan Rattkay, Izvješća iz Tarahumare* (Zagreb, 1998.) te *Isusovci u Dubrovniku, Komentari Stefana Desiderija iz 1693.* (Zagreb, 2019.).

Kao autor ili suautor priredio je kulturno-povijesnu izložbu *Isusovačka baština u Hrvata: u povodu 450. obljetnice osnutka Družbe Isusove i 500. obljetnice rođenja Ignacija Loyole* (Muzejski prostor, prosinac 1992. – ožujak 1993.). Bio je glavni urednik znanstvenih časopisa *Vrela i prinosi*, *Gazophylacium* i *Tkalčić*.

U svom znanstvenom radu istraživao je dotad nepoznate hrvatske prekocean-ske misionare i istraživače Južne Amerike iz 17. i 18. st., filozofski i prirodoznanstveni rad hrvatskih profesora na inozemnim učilištima u 18. st., kulturne, znanstvene i vjerske veze Hrvata s drugim europskim zemljama 16. – 19. st., vjersku djelatnost u hrvatskim krajevima u drugoj polovici 19. st., hrvatsku kajkavsku književnost i vjersko-prosvjetnu i kulturnu povijest sjeverozapadne Hrvatske 18. i 19. st. te povijest isusovaca u Hrvata.

Umro je 1. studenoga 2020. u Zagrebu.

Stipe Kutleša